

Skåpet

“Vakna, Ninni... vakna.”

Det var mitt i natten och klockan visade 02:17. Jag öppnade ögonen långsamt och såg Mia stå bredvid min säng.

“Va... vad är det?” mumlade jag halvsovande.

Mia hade alltid haft väldigt livliga mardrömmar, så först trodde jag att det bara var en sådan.

“Jag är rädd...” viskade hon.

“Hade du en mardröm igen?” frågade jag.

“Nä...”

“Vad är det då?”

Mia svarade inte. Hon stod bara stilla och stirrade mot klädsåpet i hörnet av rummet. Sedan hörde jag det också.

Ett svagt prassel.

Mia tog ett steg närmare mig.

“...Det där” viskade hon.

Ett nytt prassel hördes från skåpet och nu var jag klarvaken.

“Shhh...” viskade jag tillbaka.

Det blev tyst några sekunder. Jag kände hur nervositeten började krypa genom kroppen. Jag hade hört historier om monster och spöken förr, men aldrig trott att jag faktiskt skulle möta något sådant själv.

“Jag tror det finns något i skåpet” viskade Mia.

Vi stirrade båda mot klädsåpet. Hela rummet kändes plötsligt mörkare och kusligare.

Sedan hördes ett prassel.

Om det verkligen var ett monster fanns det nog inte mycket man kunde göra innan man blev uppäten. Det visste jag eftersom jag hade sett filmer om sådant. Det smartaste nu borde vara att gömma sig innan monstret hinner ta sig ut ur skåpet.

“Kom hit” viskade jag.

Jag tog Mias hand och tillsammans kröp vi bakom sängen så tyst vi kunde. Där satte vi oss tysta, medan vi lyssnade efter fler ljud från klädsåpet.

“Ninni...” viskade Mia efter en stund.

“Mhm?”

“Teddy blev kvar på skrivbordet. Han kommer inte klara sig...” sa hon och började gråta tyst.

“Vi måste hämta honom!”

Jag tittade försiktigt mot skrivbordet på andra sidan rummet. Att gå tillbaka efter Teddy kunde vara livsfarligt. Samtidigt var det svårt att se Mia gråta, särskilt när monstret kanske kunde höra oss.

Mitt hjärta dunkade så hårt att det nästan kändes som om monstret skulle kunna höra det.

“Du stannar här” viskade jag.

En person var säkrare än två.

Jag började långsamt krypa över golvet mot skrivbordet. För varje rörelse

växte oron inom mig. Halvvägs över rummet stannade jag till.

Prassel.

Jag frös till.

Är det över för mig nu? Hörde odjuret mig?

Jag reste mig snabbt upp för att springa sista biten mot Teddy, men snubblade på lego och föll rakt ner på mattan. Golvet knarrade högt.

Sakta vände jag mig om.

Skåpdörren stod öppen.

Mörkret där inne såg... nästan levande ut.

Nu är det slut för mig, tänkte jag. Jag hoppas åtminstone att de skriver en hjälteberättelse om mig... eller i alla fall–

”Mjau”.

...

”Kisse!” ropade Mia.

Jag blinkade förvirrat.

Kisse?

En liten katt sträckte på sig vid Mias fötter.

”Det var bara Kisse som prasslade i skåpet!” sa Mia och log.

Jag suckade av lättnad och sjönk ner på golvet.

Det var bara Kisse.

Vinnarnovellen 2026

JURYMOTIVERING:

Första pris går till en helgjuten och självklar text i en långt ifrån enkel genre; skräck. Vi får en hel historia, med början, mitten och slut i en kort ögonblicksbild.

Dessutom lyckas författaren med enkla och effektiva medel bygga upp stämning utan att skriva läsaren en på näsan.

JURYMEDLEMMAR

Mikael Gros • Katariina Salo • Ellen Strömberg